

Karol Moravčík

Pred Vianocami

Ako sa cítime deň pred Vianocami? Deti na moju otázku odpovedia: Tešíme sa. S deťmi je to totiž tak, že ak majú čo len trochu normálne detstvo, sú obklopené starostlivosťou a láskou. Nemajú čierny pohľad na svet. A Vianoce sú pre deti vyvrcholením zážitku starostlivosti a lásky. Niektorí dospelí si pri mojej otázke asi pomyslia na to, či už majú všetko prichystané, čo podľa zvyklostí k týmto sviatkom patrí (upratovanie, darčeky, výzdoba, pečenie), ale ja sa na toto nepýtam. Pýtam sa, ako sa cítime pred Vianocami, keď my dospelí na rozdiel od detí poznáme svet aj z tej temnejšej stránky. Či aj napriek tomu veríme, že môžeme byť, že sme obklopení starostlivosťou a láskou.

Čítali sme dnes úryvok z Listu Hebrejom. Tomuto listu som sa viackrát venoval pred niekoľkými týždňami počas mojich nedeľných príhovorov. List napísal židovský kňaz, ktorý sa stal kresťanom, pre iných židov (Hebrejom), čo sa stali kresťanmi. V tom dnešnom úryvku autor listu vkladá Ježišovi Kristovi do úst zvláštnu modlitbu: Bože, viem, že obety v chráme nechceš. Ale dal si mi telo, aby som plnil tvoju vôľu. Áno, chcem plniť tvoju vôľu...

Náboženské obety sú vlastne skutkami nedôvery, skutkami úzkosti a strachu človeka, ktorý sa doprosuje milosti a ospravedlnenia. Vždy znova, lebo život je opätovne ťažký a hriechy bývajú veľké a strach zo života ešte väčší. Nie, hovorí Ježiš, Boh nechce obety, on chce mňa, mňa v tele, teda konkrétny život, taký, v ktorom sa plní jeho vôľa. Ale ako sa plní táto vôľa? Máme v slovenskom katolíckom spevníku jednu pieseň (je síce pôstna, nie adventná), a tam sa spieva: „Lásku láskou mu zbožne splať, seba dal za teba: čo mal viac dať?“ (JKS 166) Takže Božia vôľa sa plní tým, že na lásku odpovedám láskou. Ježiš už odpovedal – to vraví tá pieseň, a na nás sa kladie otázka: čo viac mal dať? My odpovedáme, že nič viac, že nič viac sa nedá dať, že môžeme len s vďakou sledovať, čo to robí s nami, nakoľko nás to premieňa a mení, ak veríme, že Ježiš láskou naplnil Božiu vôľu.

Ako sa cítime deň pred Vianocami? Mnohí vieme povedať, že máme za sebou ťažký rok. Za seba tiež poviem: bol ťažký, jeden z najťažších. Viac to spôsobili

niektorí ľudia ako iné okolnosti. Ale hovorí sa, že na tmavom pozadí lepšie vynikne svetlo. Hviezdy sú nad nami aj cez deň, ale vidíme ich až v noci. Podobne je so svetielkami starostlivosti a lásky, ktoré my dospelí objavujeme, za ktoré sme vďační, a ktoré sa usilujeme prenášať do svojho života. Takže, odpovedám: Cítim sa nádejne, učím sa vidieť znaky nádeje.

Včera sa u mňa zastavil priateľ z Viedne. Priniesol so sebou aj knihy od bývalého biskupa z Innsbrucku, Rheinholda Stechera. Jedna knižka je o Vianociach. V nej biskup Stecher píše, čo ho vedie k tomu, aby nebol napriek mnohým trápeniam a sklamaniam pesimistom. Ako prvé uvádza, že si medzi ľuďmi všima (všeobecne v spoločnosti, nielen medzi veriacimi) nespokojnosť so svetom, narastajúce vedomie, že svet bez viery, bez dôvery v niečo pekné, je prázdny. Nespokojnosť nevyzerá pozitívne, ale v hĺbke je, lebo ľudia núti obzerať sa po východisku. Ako druhé, čo ho vedie k nádeji, uvádza solidaritu – že ľudia sa nechávajú pohnúť k solidarite, často aj pre ľudí na druhom konci sveta (ako my pre deti v Guatemale). A ako tretie uvádza úsilie o správnu motiváciu. Tým myslí, že ešte nedávno ľudia verili v pokrok, v moc človeka nad prírodou a tešili sa z konzumácie vecí, ktoré poskytovala rozvinutá spoločnosť. Dnes sa mnohí pýtajú na motiváciu, pýtajú sa na zmysel – vo vede, ekonomike, politike, v turizme i ohľadom životného prostredia. Pýtajú sa na etické oporné body, lebo čas bezstarostného hnanie sa vpred, je preč.

Zdravá nespokojnosť, solidarita a hľadanie etickej motivácie toho, čo robíme, do čoho sa púšťame, sú znameniami nádeje. „Nariekania a žaloby slúžia smrti, nie životu“, píše Stecher. „Negatívne afekty nepohýňajú veci k lepšiemu. To, čo potrebujeme, je cit pre dobro, radosť z neho a vďačnosť.“ (R. Stecher, Das Geschenk der Weihnacht, Freiburg im Br. 1991, 20.) Takto sa chceme cítiť deň pred Vianocami – nádejne, so zmyslom a pozornosťou pre dobré, a napriek všetkému, čo máme za sebou, vďační.

*Naveky pevne stojí v nebesiach
ó Pane, Tvoje slovo.
A z rodu na rod
ide Tvoja pravda,
stvárnil si zem a ona potrvá.
Dodneska stojí, ako si bol kázal,
a všetko na nej slúži Ti.
Keby mi nebol rozkošou
Tvoj zákon,
bol by som zahynul
v trápení svojom.
Na Tvoje prikazy
ja nikdy nezabudnem,
veď práve nimi si ma oživil.
Tebe patrí, nuž, zachráň ma,
pretože hľadám Tvoje rozkazy.
Číhajú na mňa ničomníci,
chcú ma zahubiť,
no ja si hľadím
Tvojho svedectva.
Videl som medzi
vecí dokonalejších,
však prikaz Tvoj je bez medzí.*

*Ó, ako milujem Tvoj zákon!
Celý deň o ňom premýšľam.
Prikazmi svojimi
ma robíš múdrejším
nad nepriateľov okolo
a navždy moje ostanú.
Múdrejší som
nad mojich učiteľov,
lebo Tvoj výrok
so mnou premýšľa.
Rozvážnejší som ako starci,
keď konám
podľa Tvojich rozkazov.
Nohy si strežiem
od každej zlej cesty,
aby som pozor dal
na Tvoje slovo.
Od Tvojich súdov
neodchýlil som sa,
len Ty si bol môj učiteľ.
Sladnú mi Tvoje slová na jazyku,
sladšie sú mojim ústam ako med.
Prikazy Tvoje
ma múdrym urobili,
a preto nenávidím lož.*

Poznáte ma

Vybehla z dverí a bežala priamo ku mne. Len tak narýchlo. V zime a mraze, bez kabáta. Chcela ma vraj len pozdraviť. Okrem toho však vyslovila slová, ktoré ma úplne zmiatli: „Poznáte ma ešte?“ Pozeral som sa na ňu a

lovil v pamäti. Jej tvár mi vôbec nebola známa. Bol som práve vo svojej bývalej farnosti na birmovke a vedel som, že ma tam isto poznajú. No nerátal som s tým, že sa niekto rozbehne za mnou a ja nebudem vedieť, kto to je. Spoliehal som sa na to, že sa budem pohybovať iba medzi ľuďmi, ktorých dobre poznám, a nik ma neprekvapí. Lenže opak bol pravda. A ona spolu so mnou ostala v pomýlkove. Poznala ma, nosila si moju tvár a meno vo svojich spomienkach a ja, aj keď som sa snažil loviť v pamäti, na jej meno som si nevedel spomenúť. Napokon z nej vyšlo:

„Volám sa Simona a bola som u vás na prvom svätom prijímaní.“ Potešil som sa a zároveň zarmútil. Moja radosť pramenila z jej pekných spomienok na mňa a smútok z môjho nepoznania. Žiaľ, to nebolo v ten deň všetko.

Keď som prišiel domov a pripojil som sa na sociálnu sieť, ozval sa ešte jeden chlapec, ktorý mi napísal: „Dnes ste šli okolo mňa a nepoznali ste ma, bol som u vás na prvom svätom prijímaní. Volám sa Matúš! Hral som v tej reštaurácii, kde ste sa pýtali na salónik, stolový futbal.“

Nestalo sa mi to po prvý raz. Stále ma však mrzí, keď mňa niekto pozná a ja prejdem okolo neho bez povšimnutia. Áno, môžem sa ospravedlňovať časom, ktorý už ubehol, aj zmenami, ktorými tie deti prešli, ale vždy je mi ľúto, že moja pamäť a poznanie sú také nedostačujúce. V duchu sa pýtam: Prečo nespozorujem ja prvý, že okolo mňa ide niekto známy, niekto, kto sa ku mne hlásil a hlási stále?“

Rovnako v dnešnom Janovom evanjeliu zaznievajú slová o nepoznaní: „Prišiel do svojho vlastného, a vlastní ho neprijali“ (Jn 1, 11). Jednoducho Izraeliti taktiež nepoznali v tom malom dieťati Božieho Syna. Zrejme aj preto sa Jánov Prológ začína slovami, ktoré sú takisto na začiatku *Knihy Genezis*: „Na počiatku...“ Presnejšie povedané, v celom jeho evanjeliu nachádzame ako zlatú niť potvrdenie, že ten, ktorý prišiel, ktorý sa narodil ako človek v Betleheme, je pravý Boh. Je ten istý, ktorý bol a je na začiatku stvorenia sveta.

Boh dobre pozná limity ohraničené možnosťami našej pamäti i dôsledky nášho zabúdania. Preto k nám pristupuje s trepezivosťou, so slovami a znakmi pre nás prijateľnými a pochopiteľnými. Chce len jedno - aby sme ho spoznali a zakúsili jeho vzťah k nám! Lebo aj u neho platí tá známa múdrosť: „Ľudia si nezapamätajú, čo sme im povedali, ani to, čo sme im darovali, ale to, ako sa pri nás cítili.“

Ako sa asi cíti Boh v mojej blízkosti? A ja v Božej?

Peter Brodek

Požehnanie betlehemov: Vo štvrtok 24.12. pri sv. omši o 8:00 hod. požehnám betlehemy.

Nedeľa Svätej rodiny: V nedeľu 27.12. slávime sviatok Svätej rodiny. Pri sv. omšiach si manželia môžu obnoviť svoj manželský sľub. Prosím, aby potom na moje vyzvanie prišli v páre do stredy kostola a obnovili si manželský sľub.

Podakovanie: Zo srdca ďakujem všetkým skupinám, ktoré počas celého roka upratovali kostol. Ďakujem aj za prípravu vianočnej výzdoby i za prípravu fary a pohostenie spovedajúcich kňazov.

DETSKÝ SÚBOR SPEVÁČIK A L'H VIESKA
Vás pozývajú na Trojkráľové vystúpenie

„TRADIČNÉ VIANOCE“

Ktoré sa uskutočnia
v nedeľu 10. januára. 2016 o 17:00
V kultúrnom dome vo Vištuku.

Prídte si pripomenúť
príchod Pána Ježiša
v tradičnom duchu.

NECH BOH, KTORÝ BOL NA
POČIATKU SLOVOM A NARODIL
SA AKO SPASITEĽ SVETA,
NAPLNÍ VAŠE SRDCE
POKOJOM A RADOSŤOU

Sväté omše v 4. Adventnom týždni - (C)

21.XII. pondelok

17:00 *Za chorých*

22.XII. utorok

17:00 *Za pokoj vo svete*

23.XII. streda

17:00 *Na úmysel*

24.XII. štvrtok

08:00 *Za farníkov*

Upratovanie kostola č.d. 28- 51

25.XII. piatok

00:00 *Za farníkov*

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

08:00 *Za rodiny*

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Šustová D., Polakovičová J.

26.XII. sobota

08:00 *Na úmysel*

Lektori: Vráblová M., Blahová M.

10:00 *Za Mons. Dr. Alexeja Izakoviča*

Lektori: Polakovičová Z., Hajičková M.

27.XII. Svätej rodiny Ježiša, Márie a Jozefa - C

08:00 *Na úmysel*

Lektori: Macáková E., Pešková E.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Polakovičová J., Polakovič P.

14:00 *Posvätný ruženec a litánie*

Liturgický kalendár

21.XII. pondelok Sv. Peter Kanízus, kňaz a učiteľ Cirkvi - Sp

22.XII. utorok Sv. Františka Xavéria Cabriniová, panna

23.XII. streda Sv. Viktória Rímska, mučenica

24.XII. štvrtok Adam a Eva a všetci svätci predkovia Ježiša Krista

25.XII. piatok Narodenie Pána – Slávnosť s oktávou

26.XII. sobota Sv. Štefan, prvý mučeník - sviatok

XIX. O ľudskej slobode a cirkevnej tolerancii

Téma z Písma

A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovou zmysľania, aby ste vedeli rozoznať, čo je Božia vôľa, čo je dobré, milé a dokonalé.

(Rim 12, 2)

Lebo príde čas, keď neznesú zdravé učenie, ale nabháňajú si učiteľov podľa svojich chůtok, aby im štekli uši. Odvrátia sluch od pravdy a obrátia sa k bájkam. Ty však buď vo všetkom triezvy, znášaj útrapy, konaj dielo evanjelistu, plň svoju službu.

(2 Tim 4, 3-5)

Variácia

Rast moderných a pokrokových spoločenských javov (mal by som sa vyvarovať slova „patologických“, pretože by som tým nielen prejavil svoju intelektovú obmedzenosť, ale predovšetkým neprejavil nijaký zmysel pre ľudskú slobodu a toleranciu) dáva čosi tušiť.

To, že sa pred nami otvárajú nové a predtým netušené možnosti rozvoja ľudskej slobody, ukazuje článok o inceste (pohlavnom styku medzi blízkymi príbuznými), ktorý som nedávno čítal v istom časopise. Autor sa zamýšľa nad tým, že možnosti modernej a účinnej antikoncepcie vedú vlastne k tomu, že trestanie incestuálneho správania je proti ľudskej slobode, tolerancii a obmedzuje občianske práva na slobodný sexuálny život. Dôvodom uzákonenia zákazu sexuálnych stykov medzi príbuznými bolo v minulosti nechcené tehotenstvo, z ktorého sa rodili postihnuté deti. Antikoncepcia už problém vyriešila, takže ten, kto sa stavia proti sexuálnym stykom medzi príbuznými, vlastne neprekročil prah moderného myslenia. Opačný názor je teda známkou netolerancie.

Záver: ešte stále možno človeka od niečoho oslobodzovať a pionieri nových slobôd majú trvale zelenú.

V inom duchu sa nesie mediálna správa o nevere.

Jej autorka delí manželskú neveru na konštruktívnu a deštruktívnu. Konštruktívna je tá, ktorá prispieva k ozdraveniu manželského života, deštruktívna je tá, ktorá vedie k jeho rozbitiu.

Táto logika mi pripomína doby minulé, keď sa jadrové zbrane rozlišovali na mierové - ak ich vlastnil Sovietsky zväz, a vojnové - ak ich vlastnili Spojené štáty.

A tak sa každá nevera môže už vopred vyhlásiť za konštruktívnu, pretože neverník predsa robí všetko pre to, aby zachránil svoje krachujúce manželstvo. Kto má opačný názor, je opäť netolerantný.

Krátko nato som čítal inú správu: o výstave rakúskeho maliara Alfréda Hrdličku, ktorý priamo v cirkevnom objekte viedenskej svätoštefanskej katedrály vystavoval obraz „homoerotickej“ verzie Poslednej večere Pána, ktorú sám

autor označil za homosexuálne orgie. Týždeň po otvorení výstavy bol jeden obraz z kolekcie odstránený. A čo k tomu povedal hovorca Viedenského arcibiskupstva?

„Nejde o cenzúru, ale o rešpektovanie názoru tých, ktorí sa cítia urazení.“

V čom vidím spojitosť medzi tromi vyššie uvedenými témami?

Na mnohých miestach prekračuje svet - pod zástavami tolerancie - prah moderného myslenia. Mám sa preto domnievať (pochopiteľne, so zveličením), že by v tomto prípade nemala byť Cirkev pozadu a Viedenské arcibiskupstvo by sa nemalo dať manipulovať názormi netolerantných veriacich, názormi, ktoré patria do predkoncilového myslenia, ale malo by veriacich vychovávať k pokoncilovej tolerancii voči tým, ktorí majú nezadateľnú slobodu umeleckého prejavu?

Prosby

Bože, ty vieš, ako mi prekážajú posmešné pohľady mojich susedov, keď idem v nedeľu ráno do studeného kostola, zatiaľ čo oni v teple a doma zizajú z okien.

- *Prosím, nech mám silu neprispôbovať sa mentalite našej ulice.*

Vieš, že mám niekedy tendenciu vyhlásiť susedov za zlých a zaklopať si pred nimi na čelo.

- *Daj mi v tú chvíľu silu na modlitbu za nich a na vďakyvdanie tebe za dar viery.*

Pane, koľkokrát mám chuť hľadať nové cesty tam, kde by som sa mal dať viesť tvojím evanjeliom.

- *Prosím ťa, uchráň mňa i celú Cirkev pred nebezpečnými experimentmi s relativizmom a falošnou toleranciou.*

Max Kašparů „Zápisník potulného kazateľa“

Znamenie na ceste

Boh si osobne značí každého človeka, ktorý ho hľadá. Troch mudrcov oslovil a viedol k cieľu prostredníctvom neobvyklej hviezdy. Ale aj každému z nás posielal takú „hviezdu“. Našou hviezdou môžu byť zvláštne životné okolnosti, dobré skúsenosti, ale niekedy aj choroba a utrpenie. Môže ňou byť nejaký človek, ktorý nám posvieti na kúsok životnej cesty, inokedy dobrá kniha.

Občas sa nám hviezda úplne stratí, ako sa stratila trom kráľom. Potom zostávame bezradne stáť a pýtame sa, kadiaľ ďalej... Ale pokiaľ sa človek pýta úprimne (a nechce len problematizovať, aby mal alibi na svoje ničnerobenie), pokiaľ skutočne hľadá pravdu a chce sa podľa nej zariadiť, dostane odpoveď. Boh sa prihovára napríklad i prostredníctvom neveriaceho človeka. Herodes, ktorý nemal v úmysle slúžiť Bohu, hovorí mudrcom pravdu: „Chodte do Betlehema.“ Je v tom veľké povzbudenie: ku Kristovi nás môžu priblížiť aj tí, ktorí sa nám snažia škodiť.

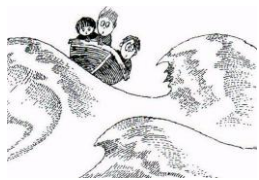
Nakoniec záleží len na jedinom - či skutočne túžim dôjsť k Nemu a či tej túžbe zostanem verný aj napriek rôznym životným ťažkostiam.

Vojtěch Kodet OCarm PhD „Hľadám tvoju tvár“

Príbeh na uzdravenie duše

NA STRANE SILNEJŠIEHO

Štyria mladí priatelia sa popoludní vybrali na výlet loďkou. Už boli ďaleko od brehu, keď sa náhle zmenilo počasie. Obloha sa zatiahla mrakmi a spustila sa veľká búrka. Vlny boli čoraz silnejšie a zmietali loďkou, akoby bola len stebлом trávy. Loďka sa začala plniť vodou. Traja mladici schytili vedrá a začali ju vylievat' von. Štvrtý mladík však lial vodu do loďky, akoby chcel pomôcť vlnám.

„Čo to robíš?!“ skríkli ostatní preľakane.

„Robím to, čo ma naučila moja mama.“

„Čo to znamená?“

„Stáť vždy na strane silnejšieho.“

Preto verím v Boha. Tak som si istý, že stojím stále na strane silnejšieho.

Bruno Ferrero „Nebo v našom dome“

Desatoro

6. prikázanie

Nescudzoložiť

(Ex20, 14; Dt 5, 18)

Výsmech príkazu, Bohu i človeku? III.

Jednou z najväčších existenciálnych líží dneška je predávanie tela, prostitúcia, a to v tisícoch ešte aj na majstrovstvách sveta vo futbale... Obchoduje sa s neskúsenými dievčatami, ktoré agentúry verbujú do „zamestnania“ v cudzine a tam ich potom vydierajú. Ide o bezcitnosť a cynizmus. Šíri sa promiskuita a zdivočené predmanželské kontakty pri rozličných „párty“, okoreňované drogami. Je to všetko protiprirodzené. Ako človek nemôže dlhým spánkom vyskúšať, čím je smrť, tak nemôže mimo manželstva prežiť, čo je pravá manželská láska. Pritom však, aké sľuby a aké prisahy sa pri týchto príležitostiach často vyslovujú! Ani u snúbencov niet podmienok, že si definitívne patria - zdržanlivá úcta pred tajomstvom ich však môže len obohacovať až do chvíle manželstva, aj v ňom. A čo unáhlené známosti, hľadanie spoločníka cez počítač, alebo Moodyho tzv. bleskové sobáše! Následky? Dozvedáme sa o nich denne. Zijeme mnohí na okraji ľudského života. Tam nás vysúva dnešný štýl a móda. Do stredu života nás posúva opravdivá láska - k priateľom, k rodine, deťom či priamo k Bohu. Niektorí sa sami ľahko vysúvajú na okraj, kde je prázdnota a nezmyselnosť života. Plné stoly, zábava a hry. Čo najrušnejší život. Do stredu života ich niekedy privedie azda až bolesť a utrpenie.

Jeden článok na túto tému končil patetickou výzvou:

Nazrime v najbližších mesiacoch spolu pod náter toho, čo voláme dnes „našou civilizáciou a kultúrou“. A preskúmajme slepé ulice, do ktorých sme sa dostali. Kam smerujeme?

A na Slovensku? Niektorí ľudskí chudáci sa usilujú dobehnúť „pokrokové krajiny“. Náš spisovateľ v stĺpčeku týždenníka o tom napísal: „Postkomunistické dievčatká, dievčatá, ženy, bábiky v prevládajúcom množstve prekročili už hraničnú čiaru, ktorá ich delila od úplnej ‚slobody‘. Zhodili odev... Osvietené novou televíznou kultúrou... Všetko je už odkryté... Opona zmizla... Zmizla ochrana tajomstva ženy... Tajomstva krásy i lásky... Čo z nich zostáva pri surovom masovom vyzliekaní?... Táto zmena búši do našej civilizácie a kultúry, do umeleckej a literárnej tradície, ktorá tušila, že tajomstvo je skryté vo večnosti a večnosť v tajomstve, ... že tajomstvo treba v úcte dobýjať, nie ho pokorovať, ani predávať na trhu.

Všetko, čo v nás láskyplne pestovala európska kultúrna tradícia, celé stáročia bohatých námah... môže vyjsť na posmech... Bez úcty k tajomstvu ženy sa nedá vysvetliť európske maliarstvo, divadlo, hudba ani literatúra... Skončí tajomstvo na trhu, na jarmočných pultoch? - Komu je ešte potrebná čistá ľudská lyrika? Na gazetách sa nachádza surovosť, a život je ako smetisko - zahádzaný nahotou a hrbami porna. Jedno nadobudneme pri týchto konštatovaniach nasprejovaných na stenu: ženy, čo sa to deje? Och!“

No masmédiá, televízie a filmy robia medzitým svoje. „Erotika - choroba našej doby.“ Túto vetu vyslovil taliansky režisér Antonioni, pôvodca mnohých filmov, aj o citlivých a háklivých vzťahoch ľudí. Možno uvedenú vetu vyslovil aj na základe svojich skúseností v Amerike, odkiaľ sa krátko predtým vrátil. Producenti sexuálnych filmov sa vraj bránia a pýtajú sa, či je správne potlačovať choroby storočia administratívnymi zásahmi. No producenti jednoducho chcú **zarábať**. A ľudia sa bavia na svojej vlastnej chorobe.

Filmový kritik a teoretik A. Sarris napísal: „Všetci sme chorí, naša spoločnosť je chorá, náš systém je chorý a mnohí sa už nemôžu dočkať chvíle, kedy všetko zo seba zoblečíme a začne sa otvorená promiskuita a výmena žien.“ V závere kritik dodal: „Na rozdiel od mienky literátov, ktorí si mysleli, že diváci sa všetkým tým čoskoro unudia a budú otrávení, že ich prestane zaujímať zbláznená sloboda tzv. lásky a sexu, obecenstvo si volí stále pohľad na túto chorobu, o ktorej hovoril Antonioni, a má to radšej než liečbu, ako sa tejto choroby zbaviť... A je otázka, čo s tým. Túto otázku si kladú ľudia v mnohých krajinách súčasného sveta. Je na ňu odpoveď? Alebo sa rútime...?“

Pred mnohými rokmi sme čítali Tacitovu knihu *Germánia*... Starí Germáni trestali smilstvo žien utopením v bahne a v močiaroch, nahádzuc navrch prútia. Takých prípadov však nebolo podľa Tacita mnoho.

Tacitus o tom napísal: „Ženy žijú v neprístupnej cudnosti, žiadnymi zvodmi divadiel, ani dráždidlami hostín neskazené.“ - „Celkom zriedkavé sú v tak početnom národe *cudzoložstvá*. Trest za ne je však neodkladný... - Taká žena ani krásou, ani mladosťou, ani bohatstvom si nenájde manžela. Lebo tam sa nikto nesmeje hriechom, a nevravia, že zväzdať a byť zvedeným je duch času.“

Dnes je naša situácia úplne iná. Je pochmúrna. A budúcnosť ešte pochmúrnejšia. Čítali sme historicko-sociologickú analýzu otázky a problémov sexu. O tomto probléme nemajú mnohí dnešní ľudia, ani psychológovia, vedci či politici ani poňatia. V analýze sa hovorilo o inštinkte morálno-spoločenskej sebazáchrany ľudstva, ktorý držal „nespútanú sexuálnu živelnosť“ vždy na uzde, a to aj formou spoločenských, sociálnych, ba i štátnych zákonných noriem. Zrušenie všetkých obmedzení možných prejavov sexu by podľa toho prinieslo rozvrat rodiny, pohlavné excesy, oslabenie vôle, morálny rozklad generácií, a v konečnom dôsledku všeobecnú telesnú i duchovnú degeneráciu.

Podľa štúdie v sexuálnej sfére človeka je utajený výbušný materiál nepredstaviteľnej sily! Ochranný inštinkt spoločnosti spája prvky osobného života každého z nás. Vďaka tomu osobný život každého človeka predstavuje istú základnú usporiadanosť, akú v mikrosвете utvárajú nukleóny, pevne spojené v atómovom jadre. Keby sa však rozšírilo učenie, ktoré by uspalo obavy z absolútnej sexuálnej voľnosti, prepukla by vraj morálna katastrofa zvrhlosti, akej ešte nikdy na celej zemi nebolo. Rozpúťanie tejto hrozivej sily sexu by vraj mohlo prejsť do reťazovej reakcie a vyvolať taký spoločenský prevrat, ktorý by sa dal porovnať len s uvoľnením nukleárnej energie v oblasti materiálneho sveta.

V novej situácii by ľudstvo stratilo silu dvíhať sa stále vyššie. Čnosti by sa nám sprotivili. Nastolená „sloboda“ by sa stala zvrhlosťou.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku